

Wyrok z dnia 8 czerwca 2011 r.

III UK 162/10

Rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania przez dyrektora szkoły wskutek wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.), nie jest rozwiązaniem stosunku pracy na wniosek nauczyciela w rozumieniu art. 88 ust. 1 tej ustawy.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 czerwca 2011 r. sprawy z odwołania Józefa P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w J. o emeryturę, na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 23 kwietnia 2010 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2010 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie oddalił odwołanie ubezpieczonego Józefa P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w J. z dnia 10 listopada 2009 r. odmawiającej mu przyznania prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do emerytury „nauczycielskiej” od dnia 1 marca 1999 r., której wysokość organ rentowy obliczył na podstawie wynagrodzeń uzyskiwanych przez ubezpieczonego w latach 1989-1998. Obliczony na podstawie tych zarobków wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wyniósł 142,41%. Do obliczenia emerytury organ rentowy przyjął kwotę bazową w wysokości 1.220,89 zł. Przy wymiarze emerytury uwzględniono 36 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 5 miesięcy okresów nieskładkowych. Kolejną decyzją z dnia 5 kwietnia 2000 r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu wyso-

kość emerytury przy uwzględnieniu 37 lat i 3 miesięcy okresów składkowych oraz 5 miesięcy okresów nieskładkowych. Decyzją z dnia 26 marca 2001 r. organ rentowy wstrzymał ubezpieczonemu wypłatę emerytury od dnia 1 kwietnia 2001 r. w związku z pozostawaniem w zatrudnieniu, zaś decyzją z dnia 28 marca 2001 r. zobowiązał ubezpieczonego do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń. Po ustaniu zatrudnienia (31 sierpnia 2002 r.) ubezpieczony w dniu 9 września 2002 r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie mu emerytury od dnia 1 września 2002 r. obliczonej przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 142,41%, z 475 miesięcy okresów składkowych i 60 miesięcy okresów nieskładkowych, zwiększonej z uwagi na opłacanie przez 138 miesięcy składek na ubezpieczenie rolnicze. Decyzją z dnia 11 września 2002 r. organ rentowy przeliczył wnioskodawcy dotychczasową emeryturę, przyjmując do ustalenia jej wysokości poprzednią podstawę wymiaru (wskaźnik wysokości podstawy wymiaru równy 142,41%, kwotę bazową w wysokości 1.220,89 zł, 39 lat i 6 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 2 miesiące okresów nieskładkowych). Organ rentowy zwiększył jednocześnie ubezpieczonemu wysokość świadczenia, uwzględniając opłacanie przez niego składek na ubezpieczenie rolnicze. Pismami z 7 sierpnia 2003 r. i 4 sierpnia 2004 r. ubezpieczony domagał się przyznania mu emerytury „nauczycielskiej” od dnia 1 września 2002 r. Ten wniosek organ rentowy załatwił decyzją odmowną a odwołanie od tej decyzji zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 20 października 2005 r. W uwzględnieniu kolejnego wniosku z dnia 24 stycznia 2006 r. organ rentowy decyzją z dnia 6 marca 2006 r. przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 stycznia 2006 r. i jednocześnie wstrzymał wypłatę dotychczasowej emerytury jako świadczenia mniej korzystnego. Do ustalenia podstawy wymiaru „nowej” emerytury organ rentowy przyjął podstawę wymiaru uprzednio przyznanej emerytury (to jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru równy 142,41%, dotychczasową kwotę bazową w części stażowej w wysokości 1.220,89 zł oraz staż emerytalny wynoszący 39 lat i 6 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 2 miesiące okresów nieskładkowych), natomiast do części socjalnej emerytury organ rentowy przyjął nową, wyższą kwotę bazową 1.903,03 zł (obowiązującą od 1 stycznia 2006 r.). Odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 7 grudnia 2006 r. W dniu 16 stycznia 2007 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie emerytury, który został załatwiony odmownie, a decyzja organu rento-

wego w tym względzie została utrzymana w mocy prawomocnym wyrokiem Sądu drugiej instancji z dnia 12 grudnia 2007 r.

Rozpoznawana sprawa toczy się z odwołania od kolejnej decyzji organu rentowego z dnia 10 listopada 2009 r. a ubezpieczony domaga się ustalenia prawa do „nowej” emerytury „nauczycielskiej” od dnia 1 września 2002 r. Sąd Okręgowy uznał, że prawo do tego świadczenia zostało już ustalone w 1999 r. Ze względu na kontynuowanie zatrudnienia przez wnioskodawcę prawo do świadczenia zostało zawieszona, a nie ustało. Złożony po raz kolejny wniosek o przyznanie tego świadczenia ma ten skutek, że możliwe jest jedynie przeliczenie świadczenia w sytuacji, gdy zachodzą do tego określone przesłanki. Zdaniem Sądu Okręgowego, ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie do dnia 31 sierpnia 2002 r. (przez co najmniej 30 miesięcy), ale w dniu złożenia wniosku (9 września 2002 r.) nie mógł skorzystać z uprawnienia do obliczenia części socjalnej emerytury od nowej kwoty bazowej, bowiem taką możliwość wprowadził dopiero z dniem 1 lipca 2004 r. art. 53 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.; dalej ustawa o emeryturach i rentach z FUS). Według Sądu, bezzasadne jest również żądanie wnioskodawcy obliczenia jego emerytury od wyższej kwoty bazowej przed dniem 1 stycznia 2006 r. Taką możliwość (tylko w odniesieniu do części socjalnej emerytury) ubezpieczony uzyskał dopiero od dnia 1 listopada 2005 r. (wskutek kolejnej nowelizacji art. 21 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Stosowny wniosek w tym względzie ubezpieczony złożył w styczniu 2006 r. i został on pozytywnie załatwiony.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2010 r. [...], Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu pierwszej instancji, bowiem uznał, że wyrok Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu, mimo częściowo błędnego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny podzielił co do zasady ocenę prawną Sądu pierwszej instancji w zakresie możliwości ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy, ale nie zgodził się z oceną, że decyzją z dnia 12 kwietnia 1999 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę „nauczycielską”. Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie było rozstrzygnięcie, czy w dniu 9 września 2002 r. ubezpieczony spełniał warunki do przyznania prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.). Wbrew ocenie Sądu pierwszej instancji oraz twierdzeniom organu rentowego, decy-

zją z dnia 12 kwietnia 1999 r. ubezpieczonemu nie przyznano prawa do takiej emerytury (nauczycielskiej), lecz prawo do emerytury przysługującej na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Apelacyjny wywiódł, że w dniu 1 stycznia 1999 r. „zarysowały się dwa odrębne systemy emerytalne nauczycieli, wywodzące się z potraktowania pracy nauczycielskiej jako zatrudnienia w szczególnym charakterze”. Pierwszy z nich obejmuje wykonywanie pracy na warunkach określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), zaś drugi obejmuje warunki uregulowane przepisami Karty Nauczyciela. Przepis art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, zawierający katalog przesłanek nabycia prawa do emerytury przez nauczycieli, wyraźnie wymaga, aby nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy. Oznacza to, że prawo do emerytury nauczyciel nabywa po rozwiązaniu stosunku pracy. W przypadku ubezpieczonego w dacie złożenia pierwszego wniosku o emeryturę (w 1999 r.) rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło. Pozostawał on nieprzerwanie w zatrudnieniu u tego samego pracodawcy aż do dnia 31 sierpnia 2002 r. Skoro więc ubezpieczony urodził się w dniu 31 grudnia 1938 r., to mógł nabyć prawo do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (po osiągnięciu wieku 60 lat i wykazaniu 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych). Intencją wnioskodawcy było uzyskanie prawa do emerytury na podstawie art. 88 Karty Nauczyciela, o czym świadczy treść kolejnych pism składanych do organu rentowego oraz do sądu ubezpieczeń społecznych, jak też przedłożenie świadectwa pracy wydanego przez dyrektora Zespołu Szkół Chemicznych w J. Obowiązkiem Sądu była więc ocena, czy ubezpieczony w dniu 9 września 2002 r. (w dacie złożenia wniosku o taką emeryturę) spełniał warunki do nabycia prawa do tego świadczenia. W ocenie ubezpieczonego uwzględnienie jego żądania powodowałoby ustalenie wysokości emerytury przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia ponownego wniosku. Jednak zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma podstaw do uwzględnienia tego żądania wnioskodawcy, bowiem art. 88 Karty Nauczyciela jako przepis szczególny podlega wykładni ścisłej i uzależnia przejście na emeryturę od rozwiązania stosunku pracy na wniosek nauczyciela (poza sytuacjami przewidzianymi w art. 20 ust. 1, 5c i 7 Karty Nauczyciela). Z przedłożonego przez wnioskodawcę świadectwa pracy wynika zaś, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w trybie przewidzianym

nym w art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela, czyli w związku z wydaniem przez lekarza przeprowadzającego badania okresowe orzeczenia o niezdolności do pracy w charakterze nauczyciela. Jest to inna forma rozwiązania stosunku pracy niż przewidziana w art. 88 Karty Nauczyciela (rozwiązanie stosunku pracy na wniosek nauczyciela). Wobec niespełnienia przesłanek z art. 88 Karty Nauczyciela ubezpieczony nie mógł zatem nabyć prawa do wnioskowanego świadczenia i dlatego też jego dalsze żądania były nieuzasadnione. Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu pierwszej instancji, że kontynuowanie przez ubezpieczonego zatrudnienia powodowało zawieszenie wypłaty jego emerytury przyznanej mu decyzją z dnia 12 kwietnia 1999 r. na podstawie obowiązującego wówczas art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a nie - jak twierdzi odwołujący się - ustanie prawa do tego świadczenia. Skoro przyczyna zawieszenia odpadła (doszło do rozwiązania stosunku pracy), to organ rentowy podjął wypłatę emerytury w prawidłowej wysokości w oparciu o art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił „naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię przez przyjęcie, że wnioskodawca nie mógł - wobec niespełnienia przesłanek z art. 88 Karty Nauczyciela (Y) uzyskać prawa do żądanego świadczenia emerytalnego, a co za tym idzie dalsze żądania odwołującego się były nieuzasadnione”. W uzasadnieniu podstawy kasacyjnej ubezpieczony podniósł, że gramatyczna wykładnia art. 88 Karty Nauczyciela (a zwłaszcza jego końcowej części) „przesądza o powstaniu uprawnień emerytalnych po stronie ubezpieczonego z mocy samego prawa, jeśli spełnia przesłanki określone we wcześniejszej części przepisu”. Taki wniosek - zdaniem skarżącego - należy wyciągnąć również w oparciu o wykładnię systemową, bowiem wskazany przepis został zamieszczony w części Karty Nauczyciela, która określa uprawnienia emerytalne nauczycieli. Regulacje Karty Nauczyciela - w przeciwieństwie do ustawy o emeryturach i rentach z FUS - nie przewidują „powstania i ustania prawa do świadczeń”, lecz odwołują się „bezpośrednio do uprawnień emerytalnych”. Ustawodawca umocował ubezpieczonego do samodzielnego decydowania o przysługujących mu prawach. Dlatego to sam ubezpieczony ma decydować o tym, czy chce przejść na emeryturę, czy też woli nadal pracować. Emerytura nauczycielska jest zupełnie innym świadczeniem niż emerytura przyznawana na ogólnych zasadach. Skoro skarżący po przepracowaniu 41 lat w szkole wystąpił w dniu 13 sierpnia 2002 r. z wnioskiem do swego pracodawcy o rozwiązanie stosunku pracy z dniem 31 sierp-

nia 2002 r., to „taka była jego autonomiczna decyzja i nie zmienia tej okoliczności fakt, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w trybie art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela”. Zdaniem skarżącego, treść art. 88 Karty Nauczyciela nie uzależnia przejścia na emeryturę od sposobu (trybu) rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem, a jedynie od okresu zatrudnienia, od wykonywania pracy w szczególnym charakterze i od rozwiązania na swój wniosek stosunku pracy. To, w jaki sposób ubezpieczony rozwiązał swój stosunek pracy nie ma żadnego znaczenia w przedmiotowej kwestii. W konsekwencji skarżący zaprezentował stanowisko, że w dniu 9 września 2002 r. spełnił wszystkie warunki pozwalające mu przyznać emeryturę nauczycielską (na podstawie art. 88 Karty Nauczyciela).

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i „zasądzenie na rzecz powoda przyznania emerytury nauczycielskiej z dniem 1 września 2002 r. oraz ustalenie wysokości jej podstawy z zastosowaniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie przedłożenia wniosku o to świadczenie”.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie problem prawny sprowadza się do oceny, czy ubezpieczony, z którym w dniu 9 września 2002 r. rozwiązano stosunek pracy na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela, spełnił przesłanki nabycia prawa do emerytury określone w art. 88 ust. 1 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, nauczyciele mający trzydziestoletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze (nauczyciele szkół, placówek, zakładów specjalnych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich - dwudziestopięcioletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze w szkolnictwie specjalnym) mogą - po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy - przejść na emeryturę. Skarżący nie ma zatem racji, że przepis ten nie uzależnia przejścia na emeryturę od trybu rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem, a jedynie od stażu zatrudnienia.

Warunkiem niezbędnym skorzystania z prawa do emerytury na podstawie prawnej przewidzianej w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela - obok spełnienia przesłanki odpowiedniego stażu pracy - jest rozwiązanie stosunku pracy na wniosek nauczyciela. *A contrario* nauczyciele, którzy nie rozwiążą na swój wniosek stosunku pracy - mimo spełnienia warunku wymaganego stażu pracy (ogólnego i w szczególnym charakterze) nie mogą „przejść” na tę emeryturę (nie nabywają do niej prawa). W drodze

wyjątku od tej zasady, przepis art. 88 ust. 1a Karty Nauczyciela (dodany z dniem 7 sierpnia 1996 r. na mocy art. 1 pkt 52 lit. b ustawy z dnia 14 czerwca 1996 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela, Dz.U. Nr 87, poz. 396, a następnie zmodyfikowany na podstawie art. 1 pkt 32 lit. b ustawy z dnia 15 lipca 2004 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 179, poz. 1845, która weszła w życie z dniem 31 sierpnia 2004 r.) umożliwia „przejście na emeryturę” nauczycielom spełniającym warunki stażowe określone w ust. 1 również w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy w okolicznościach wskazanych w art. 20 ust. 1, 5c i 7 Karty Nauczyciela. Możliwe jest więc przejście na emeryturę nauczycielską - mimo że stosunek pracy nie został rozwiązany na wniosek nauczyciela - w przypadku rozwiązania stosunku pracy przez dyrektora szkoły w razie całkowitej likwidacji szkoły (art. 20 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela) oraz w przypadku częściowej likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć (art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela), a także w przypadku wygaśnięcia stosunku pracy wskutek upływu sześciomiesięcznego okresu pozostawania w stanie nieczynnym (art. 20 ust. 5c Karty Nauczyciela) oraz wskutek odmowy podjęcia pracy przez nauczyciela pozostającego w stanie nieczynnym (art. 20 ust. 7 Karty Nauczyciela). Wykładnia językowa i systemowa przedstawionych przepisów prowadzi do jednoznacznego rezultatu, że za rozwiązanie stosunku pracy „na swój wniosek” przez nauczyciela, o którym mowa w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, nie może być uznane jego rozwiązanie przez dyrektora szkoły (jednostronnie przez pracodawcę).

Przepis art. 23 Karty Nauczyciela określa przypadki rozwiązania stosunku pracy nauczyciela nawiązanego na podstawie mianowania. Zgodnie z art. 23 ust. 1 tej ustawy, stosunek pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania ulega rozwiązaniu: 1) na wniosek nauczyciela; 2) w razie czasowej niezdolności nauczyciela do pracy spowodowanej chorobą, jeżeli okres tej nieobecności przekracza 182 dni - chyba, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach okres tej nieobecności zostanie przedłużony o kolejne 12 miesięcy, o ile nauczyciel uzyska prawo do świadczenia rehabilitacyjnego lub zostanie mu udzielony urlop dla poratowania zdrowia; 3) w razie orzeczenia przez lekarza przeprowadzającego badanie okresowe lub kontrolne o niezdolności nauczyciela do wykonywania dotychczasowej pracy; 4) w razie ukończenia przez nauczyciela 65 lat życia - chyba, że z ukończeniem 65 lat życia

nauczyciel nie nabył prawa do emerytury i dyrektor szkoły przedłuży mu okres zatrudnienia, nie dłużej jednak niż o 2 lata od ukończenia przez nauczyciela 65 lat życia; 5) w razie uzyskania negatywnej oceny pracy zawodowej; 6) w razie cofnięcia skierowania do nauczania religii w szkole. Ponadto - w myśl art. 23 ust. 4 Karty Nauczyciela - rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania może nastąpić na mocy porozumienia stron oraz w razie nieusprawiedliwionego niezgłoszenia się nauczyciela na badanie okresowe lub kontrolne, z końcem miesiąca, w którym dyrektor otrzymał o tym informację. Analiza treści tych przepisów prowadzi do konkluzji, że rozwiązanie stosunku pracy na wniosek nauczyciela na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela (co wyraźnie koresponduje z przesłanką, o której mowa w art. 88 ust. 1 tej ustawy), jest trybem odrębnym od porozumienia stron (art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela) oraz od rozwiązania stosunku pracy przez dyrektora szkoły (pracodawcę) z przyczyn określonych w art. 23 ust. 1 pkt 2-6 i art. 23 ust. 4 pkt 2 tej ustawy. W szczególności należy podkreślić, że stosownie do art. 23 ust. 2 pkt 1 Karty Nauczyciela, rozwiązanie stosunku pracy na wniosek nauczyciela następuje z końcem roku szkolnego, po uprzednim złożeniu przez niego trzymiesięcznego wypowiedzenia. Natomiast, w razie orzeczenia przez lekarza przeprowadzającego badanie okresowe lub kontrolne o niezdolności nauczyciela do wykonywania dotychczasowej pracy, rozwiązanie stosunku pracy następuje z końcem miesiąca, w którym dyrektor szkoły otrzymał ostateczne orzeczenie lekarskie (art. 23 ust. 2 pkt 3 Karty Nauczyciela). W tej sytuacji do rozwiązania stosunku pracy nie dochodzi z inicjatywy pracownika (nauczyciela), lecz w drodze jednostronnego oświadczenia woli pracodawcy, przy czym dyrektor szkoły ma obowiązek rozwiązania stosunku pracy i to w konkretnie oznaczonym terminie. W tym przypadku wola nauczyciela - nawet gdyby została uzewnętrzniona w postaci wyraźnego wniosku - nie ma żadnego znaczenia prawnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 czerwca 2005 r., III AUa 123/04, LEX nr 164637, dotyczący zbliżonej sytuacji, gdy rozwiązanie umowy pracę następuje wskutek upływu terminu, na jaki została zawarta).

Prowadzi to do stwierdzenia, że rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem zatrudnionym na podstawie mianowania przez dyrektora szkoły wskutek wystąpienia przesłanek, o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela, nie jest rozwiązaniem stosunku pracy na wniosek nauczyciela w rozumieniu art. 88 ust. 1 tej ustawy. W ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy ubezpieczony nie rozwią-

zał stosunku pracy na swój wniosek na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela ani nie doszło do rozwiązania lub wygaśnięcia jego stosunku pracy w przypadkach określonych w art. 20 ust. 1, 5c i 7 tej ustawy. Nie rozwiązano też stosunku pracy na mocy porozumienia stron (art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela), co może być kwalifikowane jako rozwiązanie na wniosek nauczyciela (por. A. Barański, M. Szymańska, J. Rozwadowska-Skrzeczyńska: Ustawa Karta Nauczyciela. Komentarz, Warszawa 2009 - tezy 1 i 6 do art. 23 oraz teza 6 do art. 88). Z tych względów trafne jest rozstrzygnięcie przyjęte przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, że ubezpieczony nie spełnił warunku przejścia na emeryturę na podstawie art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, polegającego na rozwiązaniu stosunku pracy na swój wniosek.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej ubezpieczony podniósł, że 13 sierpnia 2002 r. wystąpił do pracodawcy z wnioskiem o rozwiązanie stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2002 r. Ustalenie tego faktu nie jest jednak objęte podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku, którą Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nadto, okoliczność ta nie ma znaczenia (jest prawnie obojętna, co wywiedziono wyżej), gdyż stosunek pracy ubezpieczonego i tak zostałby rozwiązany przez dyrektora szkoły z dniem 31 sierpnia 2002 r.

Z powołanych względów Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

=====